

FOLK OG LAND

NR. 13 — 21. ÅRGANG

LØRDAG 1. JULI 1972

LØSSALG KR. 2,—

ÅRENE 1940—45

AV KAI NORMANN

For den yngre generasjon som vokste opp i etterkrigstiden er årene 1940—45 historiske årstall, år som synes uendelig fjerne fordi de ikke er medopplevet. Den politiske situasjon er nu en annen, og den litteratur som foreligger om nevnte kapittel av Norgeshistorien er motstridende for viktige punkters vedkommende, ja, tildels sterkt ensidig og farget av synlig fornektelse av de historiske kjennsgjerninger. Vi «som var med» dengang, vi som sto midt oppe i det hektiske forløp av de historiske hendelser, vi er — når vi stil-

18. JULI 1972

Du ville redde folk og land.
Du var som morgenrøden
i innsatsviljen, ærlig, sann ...
For det du gikk i døden.

Du spente viljens buesnor
til bære eller briste!
Du var jo drømmeren som tror,
som kjemper til det siste.

KAI NORMANN

for den front som etterhvert samlet seg i en «motstandsbevegelse» — med front mot NS og okkupasjonsmakten.

Når vi «gamle» NS-folk i anledning den nær forestående 85 årsdag for Vidkun Quislings fødsel ser tilbake på våre kampår, er det med en sår følelse av at fronten som skilte oss fra den annen fraksjon av nasjonale nordmenn er blitt stående som en barriere innen nasjonen, en hindring når det gjelder det viktigste av alt: den historiske sannhet, rettferdigheten og vår nasjonale ære. Det ville ha vært en uavtvetkelig skam for Norge å ha hatt oppimot 100 000 landssvikere.

Da disse linjer er skrevet for leserne av Folk og Land behøver jeg ikke i detaljer å redegjøre for hvorfor NS inntok en holdning som nødvendiggjorde et samarbeide med okkupasjonsmakten på Haagerkonvensjonens grunn — et samarbeide som et okkupert lands regjering som bekjent er folkerettslig forpliktet til for å unngå avsettelse og fremmed militærstyrer. Og til beskyttelse av sivilbefolkningen! — for å unngå de repressalier som en motstandsbevegelse medfører. Det må være nok å anføre at vi — som bekjent — arbeidet frem mot at Norge skulle bli et fritt land igjen,

ganske som «de andre» gjorde på sin måte ved illegal kamp og mot Haagerkonvensjonens okkupasjonsstatutter, som Norge juridisk bindende hadde forpliktet seg til å overholde hvis det engang skulle bli et okkupert land.

Dersom Vidkun Quisling hadde vært i live på 85 årsdagen, hvis han hadde opplevd at NS-kretsen samlet seg omkring ham i hans otium (i Fyrisdal?) og hvis han hadde holdt en tale, hva ville han da ha sagt? La meg få lov til å tale i hans sted:

Venner og kampfeller!

Jeg er glad for denne anledning til ennå engang å få samle dere trofaste omkring meg. Vår kamp — som nu tilhører historien — var for meg ikke så meget en kamp mot ytre fiender, det var en kamp for å berge det norske folks sjel i en tid av forvirring og rotløshet. Jeg så for meg et ideal, min egen drøm om Norge, så dypt forankret i mitt innerste vesen at det var som tusen fint spundne tråder bandt meg til landets ærerike fortid og den ennå i folket — ikke minst i bygdene — levende tradisjon. Jeg var ingen streber, ingen maktsyk tyrann, jeg var en nordmann blant tusener andre som elsker landet vårt.

Hvis jeg skulle be om en fødselsdagsgave — foruten dem jeg alt har fått, ikke minst ved den glede trofaste hjerter fortsatt gir meg — da måtte det være at dere hvis mulig, mangfoldiggjør og sprer min redegjørelse i

(Forts. side 7)

Begunstiger regjeringsdannelsen partitravere og undermålere

Ved en regjeringskrise i Norge er den ordinære fremgangsmåte at Kongen konfererer med Stortingets presidenskap og med partiførerne, og etter deres råd gir en mann i oppdrag å danne ny regjering. Denne søker så i samråd med sin gruppe i Stortinget og sitt partis sentralstyre (for Arbeiderpartiets vedkommende også LO) å sette opp en ministerliste.

Denne regjeringsdannelse foregår i hemmelighet, ingen har offentlig ansvar for den. Det har hendt at det i partistyret har vært holdt avstemning om valget av statsminister eller av enkelte statsråder.

Men omtrent uten unntag-

else er personvalget begrenset til partiet.

Det spørres ikke: hvilken nordmann er, uansett parti, mest kvalifisert til utenriksminister, forsvarsminister, finansminister osv., nei, det spørres bare: hvilket medlem kan partiet sette som sjef for det eller det departement?

Sikrer denne fremgangsmåte riket den dyktigst mulige regjering? Har det ikke undertiden vært utnevnt undermålere?

Har et parti flertall i Stortinget, er regjeringsdannelse etter den klassiske parlamentarismens regler en grei sak, men da valgordningen begunstiger de største partier, kan et parti få flertall

På annen side omtales et kuriøst tilfelle: Minister og professor Ragnar Sigvald Skancke hadde en tiltalepost, hvor biskop Berggrav erkjente seg for å være mannen for det viktigste i denne.

9. APRIL 1940 I SAMTIDSHISTORIEN

På side 3 skriver Knut Sollid i lederen om dette tema.

EIVIND SAXLUND minner om hjelpen til skadede frontkjempere.

GUNNAR FURUSETH taler til høyskoleungdommen på side 3.

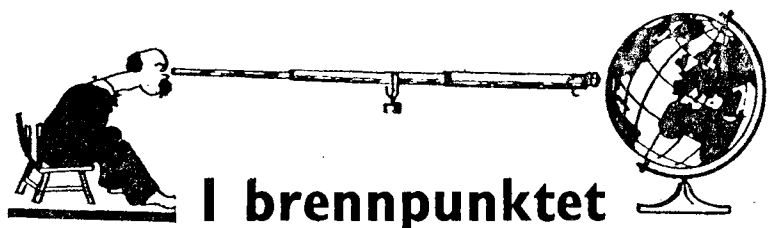
UNGDOMSSIDEN har flere bemerkelsesverdige innlegg, bl. a. et svar til Olaf Hoaas fra Arius.

ADVOKAT SVERRE HELLIKSEN gir på side 5 en skarp analyse av «rettsoppgjøret» i relasjon til virkelig norsk rett. Han fremlegger snapshots fra yrkespolitikernes og de politiske domstolers avvikelser fra rettsordenen.

OSCAR AALL er på side 5 med sitt syn på likvideringer. —

i Stortinget uten flertall blant velgerne. Da blir utelukkelsen av alle andre partier enda urimeligere. —

Disse ord av Johan Scharffenberg kan tiltræs av de nordmenn som ønsker et ansvarlig styre bygget på innsikt, handlekraft og folkevett. —

I brennpunktet

Sjelden har vel noen ord fra skriften fått så stor tyngde og utbredelse som: «Den som ikke arbeider skal heller ikke ete.»

Det er formet som en leve-regel, ment som et ideal, og av mange oppfattet som et slikt. Andre igjen resonnerer som om den skulle være almenyldig. Følgene er både komiske og tragikomiske.

Tenk nå etter! Hva ville resultatet bli om denne sentensen skulle tas bokstavelig? Du verden!

Tenk på alle late, arbeids-sky og asosiale personasjer. Skulle ikke de få ete selv om de bare ligger på ryggen, vil-le etterspørselen etter mat synke katastrofalt. Det ville skape krise og arbeidsløshet i næringsmiddelindustrien. De som mistet arbeidet ville bli uten mat, og kom til syvende og sist til å sulte ihjel. Altså en kollektiv straff som ville ramme også de uskyldige. Men det siste ville vel for vårt lands vedkommende, bare være å friske opp gamle erfaringer. Huttetu, for en elendighet! For en herlig suppe vi har rørt sammen!

Gjør mot andre, hva du vil andre skal gjøre mot deg, heter det. Det rimer ikke med det forannevnte. I det hele tatt rummer vårt liv en masse skal — skal ikke, — selvmotsigelser som kan være artige å se litt på. Det heter seg at jeg skal vende det andre kinnet til, om noen tilfeldigvis skulle få lyst til å gi meg en snyting — men i samme stund heter det også, at vi har plikt til å verge Konge og fedreland med våpen i hånd. Ja, ja, det er meget rart her i verden!

Det heter seg jo også, at hvis jeg lar meg friste av noe, begjærer noe, eksempelvis for mye brennevin eller min nestes hustru eller datter, skal jeg for å unnsnippe evig straff, hugge av meg armen, eller rive ut mitt øye. Min tunge og mine føtter skal jeg kaste for ulvene. Det er harde vilkår dette.

Ettersom vi bare har to armer, ben, føtter, ører og øyne, er det neimen ikke meget å gå på. Med henblikk på armene, kan det jo tenkes at vi slipper unna med en finger ad gangen. Men det reker ikke langt det heller. Det samme kan vi si om føttene. Når det gjelder øynene, er det enda verre. Der finnes det ingen prutningsmonn. For å slippe straff må vi senke våre øyne for alt som kan

skade oss. Vi må gå med maske bestandig. Det kan vel for høge farao ingen forlange!

Men det farligste av alt er vår tunge. Den kan få oss opp i situasjoner som faktisk betinger evig straff. Så hvis det går så langt, at noe slikt truer oss, da må vi rive den ut.

Hvordan ville det være for et menneske aldri å kunne snakke? Tenk bare på de stakkars valgprofetene som hvert fjerde år lyver så satanisk godt at de får hele folket på limpinnen.

— Intet er gavnligere for skribenten enn en gestus av selverkjenneelse, altså en liten synlig helgenhandling nå og da. —

Derfor må jeg slå meg selv på munnen: Folk ledes alltmere over levebrødpolitikernes savl og tomme prat som surrogater for dugelighet i løsningen av rikets presserende problemer! Folk fordrar ikke deres misbruk av offentlige midler. Hjemmesitternes store antall øker fra valg til valg. Hvem gidder å stemme på fem partier uten markerte prinsipper? Vi hadde nær sagt: Uten nasjonal holdning, som man bavlet så sterkt om i 1945. Hvem gidder i lengden å stemme på partier med praktisk talt likelydende programmer? Lite kan etter vår oppfatning gjøres med dette komplott, denne fagforening av Yrkespolitikere, som rir mor Norges rygg, før konsekvensene av vanstyret melder seg for alvor. Enden er kanskje nær? Er deres skjønne dager i Aranjuez slutt? Men så har de jo hildringen Bryssel da. —

— En mer positiv reaksjon, ville bli færre kjedelige søndagsprekener. Våre stortingsmenn ville bli forsiktigere med hva de sa, og dermed få bedre tid til nyttig arbeid.

Tenk på alle sladretanter — og onkler. Det ville være en fryktelig katastrofe for dem om de ikke kunne snakke om sin neste. Det ville være nesten umoralsk å ta fra et menneske den eneste glede i livet. Ja da!

Men det merkelige er, at all denne straff og elendighet ville ikke hjelpe det dugg. Samme hva som hender og hender vil vi ha lyst til både det ene og andre likevel. Da jeg nevnte dette for

Till det tysta ledet

*«Bort gå de, stumma skrida de
En efter en till skuggornas värld . .
Förunderligt stort är ett*

*människoöde
Dröm och saga och skummande
flöde*

*Vågor och lågor och stormars kör
Men hon själv är det sköraste rör.»*

Två äkta nordiska män, båda ledande representanter i Lindholm-rörelsens, Svensk Socialistisk Samlings, stab (40—50-talet) har ingått i det tysta ledet: jur.dr. GUNNAR PRAWITZ och major SVEN HEDENGREN.

I ungdomens vår tjänstgjorde Prawitz på det fosterländska NYA DAGLIGT ALLEHANDA. Hans art. i DEN SVENSKA FOLKSOCIALISTEN blev alltid uppmärksam — och hans insats inom GÖTEBORGS STIFTS-TIDNING (på ålderns höst), var till stort gagn i sannings och förnufts tjänst. Som jurist var Prawitz räknad, som en av de främsta i Sverige.

Hedengren tillhörde de omutliga och mycket dugliga svenska militärerna. T.o.m. Sveriges jössingar förstod, att Hedengren var en betydande förmåga.

— Deres minne lever ärat och aktat!

S. L u n d e h ä l l

Norsk hykleri

Knut Sollid skriver i et brev blant annet:

— «Ellers er det jo å si at hykleriet hertillands blir verre og verre.

Disse mennesker som innesperret og drepte folk i massevis under okkupasjonen og etterpå — holder et svare leven over fangebehandling i Hellas. Selveste Gerhardsen har vært der nedde for å undersøke forholdene. Han som var toppansvarlig i siste instans for de mange henrettelser i Norge etter 1945.»

min gode venn Hulting, sa han: «Ingen skal komma och berättat för mig at det är synd och hor om jag tar en sup eller tittar på vackra flickor. Jag för min del tycker mycket om båda delarna! Skulle det vara hor om jag vänder mig efter en vacker kvinna. Är det omoral att sätta värde på det som är vackert? Det är ju Herran Gud som har lagat i ordning fruentimmeren åt oss, och då vil Han att vi skola tycka om dom. Men dom sabla skvallertanterna kunne Han ju hålla lite bättre efter. Kan hända jag skulle bedja Honom om att tukta min käring lite mera. Hon är svår om dagen. Du G.K. — har du inte upptäckt

Fordi Berggrav var skyldig måtte Skancke frifinnes

AV A. L.

I saken mot det gode menneske, kst. statsråd, professor Ragnar Sigvald Skancke bygget på en romanaktig 'tiltalebeslutning' for «krigsforræderi» i Eidsivating lagmannsretts «landssvikavdeling», og som i dette tilfelle var iscenesatt med døden for øye — lød post 10 i tiltalen slik:

«Den 16. september 1941 anmodet Kirkedepartementet telegrafisk prestene om under f.k. søndags Gudstjeneste å minnes de norske sivile som omkom under angrepet på «Richard With» og «BARØY». — 3 dager i forveien var det sendt ordre om ikke å minnes ofrene fra unntakstilstanden i Oslo.»

I og for seg er jo første punktum i denne tiltalepost fantastisk! Det var altså etter påtalemyndighetens oppfatning straffbart som krigsforræderi at Kirkedepartementet, hvis sjef Skancke var, den 16. september 1941 ber prestene å minnes fra prekestolen norske, uskyldige ofre — kvinner og barn — som ble drept ved den britiske, militært meningsløse og barbariske bombing av kystruteskipene Richard With og Barøy. Disse og lignende krigsforbrytelser mot norsk sivil kysttrafikk ble muliggjort ved at norskfødte, britisk betalte agenter lå skjult i hytter og huler langs kvsten og meldte fra til England om kvsttrafikken. Og vips var RAF der og senket de verjeløse . . . Med rette voldte disse og lignende stupide ugjerninger sorg og harme over hele Norge. Ikke få mintes Henrik Ibsens dikt om Terje Vigen. —

☆

Annet punktum i tiltalepost 10 —: ordren til prestene om ikke å minnes ofrene for unntakstilstanden i Oslo (Viggo Hansteen og Wickstrøm) er dog av skarpere natur, menneskelig og nasjonalt sett.

For post ti's vedkommande formulerte Eidsivating landssvikavdeling dommen slik som nedenfor. Den er nikant og finnes i Høveste-rechtsutdraget, bind I, side 90:

— «Det er ikke riktig at tiltalte som det står i tiltalebeslutningen nr. 10 tre dager i forveien hadde sendt ordre om ikke å minnes ofrene for unntakstilstan-

den i Oslo.» Retten kan under disse omstendigheter ikke finne at tiltalte har gjort seg skyldig i noe straffbart under denne post.» —

— Som man kan se av Alexander Langes gjennomgåelse av dødsdommen over R.S. Skancke, trykt 1953, berettet en velorientert og åndsnaerværende tilhører under rettssaken — ekspedisjonssjef Otto Oliver Theisen — om den eiendommelige årsak, kanskje, til at Skancke ble frifunnet for denne posts vedkommende.

På rettsmøtets annen dag eksaminerte lagmann for for tilfellet — ERIK SOLEM — professor Skancke om de forskjellige poster i tiltalebeslutningen. Under avhøret vedrørende post 10, spurte han om Skancke hadde sendt forbud til prestene den 13. september 1941 mot å minnes ofrene for unntakstilstanden i Oslo.

Skancke svarte: «Hadde jeg gjort dette, måtte jeg nok ha erkjent meg skyldig.»

— Lagmannen: «Er det ikke blitt gjort?»

— Skancke: «Jo».

— Lagmannen: «Hvem har gjort det?»

— Skancke: «Berggrav».

Lagmannen tok så fatt på tiltalepunkt 11. To dager etter møtte den norske kirkes primas, biskop Berggrav i retten som vitne.

Berggrav erkjente på lagmannens spørsmål at han hadde tilholdt prestene ikke å minnes ofrene for unntakstilstanden i Oslo høsten '41. Hans begrunnelse for dette kunne ikke høres fra tilhørerplassene. Replikkene herom artet seg nærmest som en privat samtale mellom biskopen og lagmannen, og lagmannen så ikke videre overbevist ut.

Det kan altså slås fast ved Berggravs eget prov at det var denne som hadde sendt ut ordren om ikke å minnes arbeiderlederne Viggo Hansteen og Wickstrøms henrettelse! Derimot hadde Skancke erkjent å ha sendt ut den i tiltalepost 10's første punktum omhandlede ordre om at de tallrike norske, sivile, uskyldige ofre ved kystruteskipene Richard Withs og Barøy's undergang skulle minnes i kirkene. —

Så hadde ikke biskop Berggrav vært mannen for det alvorlige annet punktum i tiltalepost 10, så hadde vel Skancke for disse handlinger, som han var tiltalt for, blitt dømt etter den av dom-

(Forts. side 6)

att det är många underliga djur i Herrans hage? Tänk bara på oss två!

Hilsen G.K.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

9. april 1940

I radioen 9. april 1972 ble det spilt en plate hvor Arnulf Øverland leste et av sine dikt. Jeg merket meg bl. a. at han sa:

«Vi eiet ikke sverd»

«Vi hadde ikke skjold»

Jeg tenkte da at kanskje Øverland ikke var uten skyld i at disse sakene ikke var forhånden.

I bladet «Folkets Frihet» i Kirkenes i 1934 var nuværende statsminister Trygve Bratteli redaktør. Den 21. juli det år stod det en artikkel i bladet under overskriften «Giv akt». Den omhandlet rekruttene i Finnmark og deres offiserer. Der stod det: «Disse offiserer er rent privat sjelden annerledes enn andre mennesker. Når de skal agere militære uten sjanse til å komme i krig, er det forståelig at de ofte løper løpsk når de bys leilighet til å slå ned på de fattigste av sine egne landsmenn.»

I bladet «Arbeiderungdommen» for 18. mai 1935 skriver Bratteli: «Sørg for at offiserskoblet får syn for at vi ikke betrakter deres oppstyltede gebærder som noe annet enn det det er: «En primitiv overlevning fra en gammel tid, en folkefiendtlig og demoraliserende utvekst som det norske folk vil leve friere og lettere ved å bli fullstendig kvitt».

I «Dagbladet» nr. 21 1972 skriver en G.F. om redaktør Olav Brunvand: «I sin ungdom var han en rødglødende sosialist på AUF's venstre fløy. Han var militærnektet og fikk 24 dager på vann og brød.»

I «Farmand» for 15. november 1969 skriver Anders Lange om Willy Brandt, fordi professor Johan Vogt hadde skrevet en panegyriske artikkel om Brandt i nr. 44 samme år. Lange skrev bl. a.: «Willy Brandt deltok i 30-årene sammen med AUF på moene. AUF og de andre venstreradikale bar et merke på jakkeoppslaget ved siden av de røde flagg og hammeren. Deres intense agitasjon gikk ut på at soldatene skulle kaste sine våpen, eventuelt brette geværene og gjøre opprør mot offiserene. Willy Brandt deltok ivrig i dette ødeleggesarbeide, som bar slike forferdelige frukter 9. april 1940. Vi har fotografier av slike gjenger hvor han er sikret plass for fremtidens SANNFERDIGE historieskrivning. Det burde Johan Vogt ha husket på før han skrev sin artikkel.»

I «Aftenposten» skrives redaksjonelt i anledning av utdelingen av fredsprisen til herr Brandt: «Willy Brandt bodde mange år blant oss. Og selv om vi egentlig visste at han kom fra et fremmed land, betraktet vi ham som en god norsk statsborger.» Dette skriver altså et presumtivt forsvarsvennlig blad og som ofte har beklaget seg over dem som bar bilde av det brukne gevær på jakkeoppslaget.

Nå kan man bare tilslutt nevne at også Nygaardsvold hånte «sabelraslerne», og karer som Einar Gerhardsen, Nils Hønsvald, Martin Tranmæl og Oskar Torp fikk fengselsstraffer for antimilitær agitasjon.

Den 7. juni 1971 la formannen i Krigsdeltakerforbundet en krans på krigsminnesmerket på Akershus festning. Han sa bl. a. om de falne at «de var ofrene for det brukne geværs politikk».

Dette jeg her har referert trenger ingen kommentarer.
KNUT SOLLID

FOLK OG LAND — Dette for å underrette våre lesere om at vi fra og med dette nummer — som vanlig tar sommerferie til midten av august. Vel møtt igjen. —

Ny artikkelserie av Hewins

Denne gang om Littlejohns bok om kollaborasjonen

I forrige nummer bragte vi med det danske BERLINGSKE TIDENDE som hovedkilde en omtale av en ny britisk bok om kollaborasjonen i de tysk-okkuperte land. Meningen var senere å komme tilbake til en egen fyldigere omtale av denne bok, og det har nå lyktes oss å få Ralph Hewins til å skrive en artikkelserie om den britiske kollegas bok. Serien starter i første nummer over sommerferien og vil by på meget av interesse for våre lesere.

Til Folk og Lands lesere

Med forrige nummer av avisen fulgte en postgiroblankett til Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte.

Vår organisasjon har hittil kunnet glede seg over mange bidrag og tilskudd fra bladets lesere. Senest i desember 1971 kom det inn tallrike bidrag.

Vi er dypt taknemlige for disse tilskudd, og vi vet at de er kommet til nytte og at takknemligheten blant de skadede er stor over denne utstrakte vennehånd.

Behovet for hjelp er fortsatt stort. Vi tør ikke påstå at vi tilnærmeelsesvis har kunnet oppspore og dekke det foreliggende behov; men noe har vi greid, ikke minst takket være dette blads lesere og venner.

I den senere tid er personer med psykiske skader kommet til. Slike skader som det her er tale om, slår gjerne ut en tid etter at begivenhetene fant sted. Dette gjelder for krigsskadede rent generelt. For våre krigsskadede kommer tilleggsbelastningen som følge av behandlingen etter krigen.

Under disse omstendigheter er det at vi igjen appellerer til bladets lesere om støtte og hjelp. Vi har en sterk følelse av at vi ikke kommer til å bli skuffet denne gangen heller. Og vi kan

GUNNAR FURUSETH:

Til høyskoleungdommen

Folk rystes ikke særlig kulturelt lenger — —

— Hvor mange la for eksempel særlig merke til ramaskrikene fra vår vestlige verdens øverste, nylig avdøde politisjef Edgar Hoover? — Om at hvis du og jeg ikke våger å hjelpe politiet bedre og røkte vår vitneplikt, altså røkte den ærlig, så ville vi komme til å måtte «drukne i et forbrytelsesnes flamme-hav!»

— Norsk radio oktober 1971: 20 % flere forbrytelser i Norge 1971 enn 1970 — —

— Hva slags forrentning av vår velferd er nå dette pro anno? — Aa, vi er flinke til å fortie at vår materielle velferdspolitik i høy grad gjør oss for bortskjemte og moralsk feige til å erkjenne tingene ærlig og til bunns, — at vi i høy grad lager drivhus for kompleks, misunnelse og aktiv avind, med andre ord god fyring under forbrytelsesnes heksegryte på korsveiene.

— En kan bli ødelagt av falske rykter, sa Albert Einstein, og en behøver vel ikke gå helt til ham for å skjønne det — Materielle tyverier fra deg kan jo bli for rene smånaskerier å regne sammenlignet med hva tyverier fra ditt rulleblad — ditt livs rulleblads aktivaside — kan bety av tap av aktelse (Som kjent pleier slikt å foregå ved innsugling av løgner på passivasiden).

— Denne enkle form for tyveri har fremtvunget straffelovens kapittel om ærekrenkelser eller injurier.

— Men — akkurat her skjønner forbryterne at de er godt assurerte. For det er så mangslungne forhold som bremser på vitners vilje til å hjelpe denne slags bestjålne ofre:

— For eksempel kan ærekrenkeren være sosialt eller politisk mektig, eller være rik, eller inneha høy titel, — og slikt suggererer sterkere enn jeg helst vil være ved, og så fristes jeg over evne til å tie om tyveladden, ja kanskje sogar til medhold og smisk!

— Og for eksempel heftet myndighetene i London un-

forsikre at de innkomne midler vil bli forvaltet med omtanke og at hjelpen kommer til dem som mest trenger det. På forhånd takk! Oslo, 7. juni 1972.

Med vennlig hilsen
Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte
Eivind Saxlund

der siste verdenskrig Al Capone-betegnelsen «angiveri» på vitneplikten, som ifølge sakens natur jo er en plikt- og æreshandling, uansett for eksempel okkupasjon (At vitner under spesielle forhold må beskyttes mot hevn, er en sak for seg).

— Ja, så mangt kan bremse på min lyst til å vitne, og av slike grunner vet alle at negative løgner om medmennsker ofte har meget store sjanser for å bli «tingleste» som sannheter på torvene. Dette særs viktige lovkapitel blir med andre ord stående der svært uvirksomt, — slik at selv «kultiverte» folk kan fristes aldeles over evne —

— Aa skitt: Det slomper gjennom alle tider at tilmed konger, stats- og edsvorne rettsmyndigheter fingerer med den slags tyveri. For eksempel ved suggererende «rettsoppgjør» for å bortlede oppmerksomheten fra andre egne svin, — for en i slike tilfelle alltid letpåvirkelig folkemening. Ja, det har hendt de har pyntet seg med «I formildende hensikt»: — Og bak dem kommer da alltid, kronisk i verdenshistorien, ca. 90 % av alle de som så overbevisende faste i fisken har dosert Kultur for oss. — Gud nåde dem som nå vil forstyrre idyllene og kle prestekjolen av Belsebub og drive røvere ut av Tempel! — Nå er de desperate, av vel begrunnede kompleks. Jeg tenker ikke først og fremst på Francis Bull, Hans Heiberg eller . . . , og slett ikke på deg, du minste Peer Gynt!

— Nei, du ser ut til å være til for å juges full: — Ikke har «vi» gjort oss til sånne ærekrenkere og justismordere — «for ikke å bli avslørte som 'strengt nøytrale' Gros-serere i Sjømannsgraver og Medaljer Post Mortem på et rommelig Engelsk krigsmarked, diltende trofast i rompa på Gullkalven» —

— Vi er demokratisk kultiverte og ingen skrekk-øgler på jorden, vi kan se oss til bunns i øynene i speilet —

— Det er jo ikke bare Peer Gynt som lider av hårsåre tabuer akkurat her og pynter på og forfalsker både beregningsgrunnlag og «tall» underveis i sin samfunnsrøktbudsjetteringer, — som mater sin «komputer» slik at det dog ikke blir avslørt en fuser, — en klart feighets sinnslidende, blant annet med kronisk sadisme overfor overvundne som skarpt fremstikkende symptom. — Med sykdommen stadig forverret ifølge sirkelgangens lov om smitte, ved at dere, Psykiatere og Psyko-
(Forts. side 7)

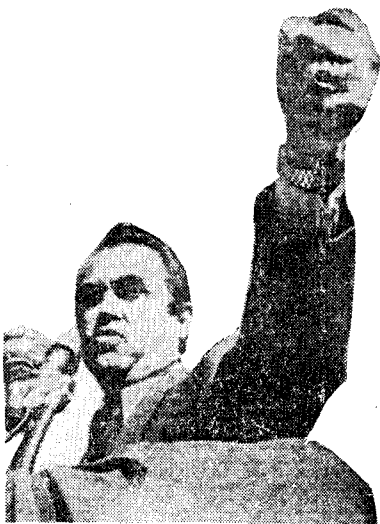
FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Forsvar for Wallace

Wallace

I Dagbladet har en 28 år gammel student — «som politisk sett befinner seg i nærheten av SUF» —, lagt inn et, fra den kanten, uventet forsvar for Wallace. Han har tydeligvis oppdaget at Wallace, i motsetning til de fleste andre i amerikansk politikk, prater vanlige folks sak. Wallace, som er blitt kalt både fascist og rasist, representerer den vanlige mann. Det er tydeligvis dette som har sjarmert vår student. Ihvertfall skriver han om Wallace's forhold til Vietnam-krigen — «Det er riktig at Wallace er for en hard linje i Vietnam-krigen. Den amerikanske arbeiderklasse trenger ikke mat, men selvrespekt, og som arbeiderklassens tolker har Wallace intet annet å gjøre enn å forsvare Amerikas ære hvor den er truet. En beklagelig, men forståelig utvikling, som har som forutsetning den amerikanske intelligentsias forræderi mot sin egen arbeiderklasse (og i samme åndedrag: Forræderi mot det vietnamesiske folk). Men det som står fast er at Wallace og hans like startet ikke Vietnam-krigen. —»

Om Wallace's skattereform-forslag, skriver han — «Nå er det på tide at de betaler skatt som har råd til det, og at skattebyrden tas vekk fra vanlige folk. Nå må Rockefeller og Dupont og General Motors skattelegges, og det så det svir, sier Wallace, og alle forstår hvorledes den amerikanske maktelite må reagere på en slik bespottelig omgang med de

helligste amerikanske verdier —»

Om rasismen:

— «Det tjener ingen hensikt å undersøke at Wallace er rasist, og at han i den nåværende valgkamp er frekk nok til å prøve å skjule dette —»

Og om amerikansk U-hjelp:

— «Det er riktig at Wallace er imot utenlandshjelpen utifra det ærlige syn at det vi har vil vi ikke dele med andre. Dette er imidlertid en helt gal oppfatning av

den amerikanske u-hjelps karakter. Den amerikanske maktelite vet naturligvis bedre; de vet at u-hjelpen er helt nødvendig for å opprettholde de amerikanske imperialistiske målsettinger. Men de serverer argumentene for u-hjelpen innpakket i alle slags fraser om «humanitet», «generøsitet», «ansvar» osv. Poenget er bare at Wallace også her representerer et realistisk og ikke-hycklersk innslag i amerikansk politikk, —»

Tiltredes!

Instinkter og feilslutninger

— Et svar til Olav Hoaas —

Tilsvaret fra Olav Hoaas på min kritikk av hans synsmåter (i bl. a. «Tilbake til naturen»), viser at kritikken er berettiget: **Hans slutninger fra dyreverdenen til menneskets spesielle verden, som heter samfunn, er for vidtgående. Hans analyse av våre eksisterende samfunn dermed delvis ukorrekte, og hans tilsvarende samfunnsmodell ikke tilfredsstillende.**

Utgangspunktet for ethvert politisk eller annet livssyn er dets oppfatning av menneskenaturen. Hoaas har et meget greit syn på denne: «De menneskelige instinkter er således ikke bare de animalske instinkter, men også tilbøyeligheter som vi kunne sammenfatte under betegnelsen «menneskeånden». (Hans artikkel i «Folk og Land» nr. 9). Her er det sannelig ikke meget tilbake av fenomenet menneske, Hoaas tar like godt alt i ett jafs. Og hvordan? Jo, ved hjelp av begrepet «instinkt». Alt fra fødeinntak og parring, til religiøs tilbedelse og vitenskapelig erkjennelse, er han i den lykkelige stilling at han kan forklare ut fra den samme drivkraft, «instinktene». Jeg finner et begrep, som skulle dekke såvidt forskjellige menneskelige aktiviteter, alt for utflytende til at det kan forklare noe som helst. Hvordan forklarer så Hoaas sitt altomfattende begrep? Jeg håper jeg tar feil, men jeg har dessverre ikke funnet noen egentlig definisjon av hva han legger i «instinkt», i noen av hans skrifter.

Jeg vil avgrense begrepet til å gjelde drivkraften som er knyttet til de animalske sider ved vår art. Det særpregede ved det animalske menneske er det irrasjonelle. Med irrasjonell kan vi forstå alle de nedarvede, stammehistorisk erhvervede og gjennom seleksjon festnede driftstrukturer hos dyr og menneske. Selv om spørsmålet om en fri vilje som Hoaas riktig påpeker er et umulig problem, kan vi fastslå at dette vårt irrasjonelle, instinktive driftsliv ikke kan påvirkes eller rettere sagt forandres gjennom vårt «rasjonelle» tankeliv. Men som liberalismens og marxismens samfunn er et bevis på: **Menneskets arvebestemte egenart kan i høy grad forkrøbles, med katastrofale følger.**

I motsetning (?) til dyrene har også mennesket en mer eller mindre utviklet **rasjonell side**. Denne gjør oss til det vi er på godt og ondt, og bare den muliggjør en vei ut av den krise Europa og Norden nu er inne i, **bare den muliggjør en nasjonalistisk revolusjon på alle områder.** Selvfølgelig foregår et intimt samspill mellom det rasjonelle og irrasjonelle menneske, muligens er de irrasjonelle drivkrefter primærfaktoren i dette samspill.

Hvorfor så denne lange diskusjon? Hvis Hoaas har lyst til å betrakte såvel fødeinntak som forskning, som resultat av den samme drivkraft, hva har så det å bety. Er ikke det hele en skinn-

Nasjonal stormønstring i Pinsen:

150 deltagere på europeisk samlingskongress i Malmö

Etter initiativ fra Nysvenska Rørelsen kom omkring 150 nasjonalister i pinsehelgen sammen til en arbeids- og utvekslingskongress i Malmö. Representert var **Movimiento Sociale Italiano, Deutschsoziale Bewegung, Aktion Neue Rechte, Nasjonal Ungdomsfylking** og selvfølgelig — i rik monn — vertskapet **Nysvenska Rørelsen**. La oss innledningsvis slå fast uten forbehold: For deltagerne fra NUF var det en opplevelse å delta i arbeidsseminar, diskutere, knytte personlige kontakter og lytte til taler av representanter for bevegelser som allerede har en reell maktposisjon i sine hjemland, og som står for et fasttømmret, overbevisende nasjonalistisk helhetssyn.

Under første kongressdag ble gjennomført vellykkede aksjoner i Malmøs gater. «Mannen i gata» står utvilsomt i praktiske saker på linje med den nye nasjonalisme. Han har som regel bare forakt til overs for partipampene, og studentmaoismen er ham enda mer frem-

med. Kort sagt viste også denne aksjon at den korporative nasjonalisme er fremtidens alternativ. Denne første dag ble så avsluttet med taler og selskapielig samvær i restaurantlokalene til en kampfelle i byen. (Som i parentes bemerket er blitt et kjent «nyfascistisk» tilholdssted i Malmö).

Annen stevnedag startet med et arbeidsseminar hvor vi konkret diskuterte hvordan et fruktbart samarbeide mellom europeiske korporatister og nasjonalister burde organiseres. Utveksling av litteratur, utveksling av talere, en fast etablert korrespondanse, en årlig europeisk kongress ble her nevnt som viktige samarbeidsfremmende faktorer. **Lodadio Enzo** fra MSI understreket at hans parti som den viktigste nasjonale bevegelse i Vest-Europa, hadde et spesielt ansvar for sine kampefeller utenom Italia.

Senere samme dag ble der avholdt et stort samlingsmøte hvor samtlige representerte organisasjoner hadde en taler fremme. **Per Engdahl**, Nysvenska Rørelsens leder, tok i en kraftig tale det svenske samfunn opp til skarp analyse. Han trakk opp den utvikling som har foregått etter krigen: I 1945 stod Sverige med ett sterkt forsvar, en stabil økonomi, et relativt harmonisk samfunn. I dag ser man et system som på alle områder er i full oppløsning. **Dithen har demokratiets ideologi-tvillinger, liberalismen og marxismen, bragt landet gjennom sine storstilte eksperimenter, basert på falske ideer om likhet og miljø.** Sverige som demokratiets avantgarde burde dermed være et avskrekkende eksempel for det

(Forts. side 8)

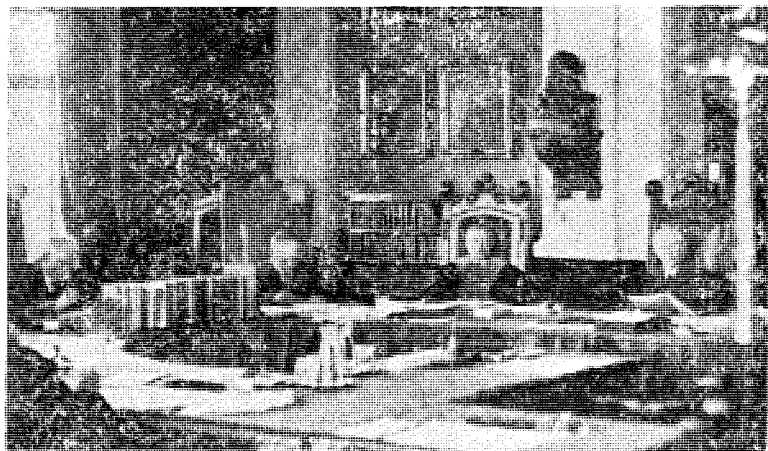
Trener Ivan?

Det sovjetiske forsvars hovedorgan — Krasnaja Zvezda (Røde Stjerne) berømmer de sovjetiske marineoffiserers navigeringsdyktighet. Bakgrunnen er et flåtebesøk russiske marineenheter avla i Oslo ifjor høst. Da ikke losen dukket opp til avtalt tid, navigerte russerne opp fjorden alene. Ifølge «Røde Stjerne» hadde offiserene ombord i lederfartøyet «Gremjasjtsjij» forutsett muligheten av manglende los og foretatt «omhyggelige forberedelser». Vi tviler dessverre ikke. Det er vel de samme forberedelser som blir gjort hver gang russiske ubåter dukker opp i norske fjorder?!

Arius

ADVOKAT SVERRE HELLIKEN:

Norsk landssvikoppgjør

— Politisk Høyesterett

Oppgjøret skriver seg fra et møte 14. mai 1945 av forhenværende høyesterettsdommere, altså et falsk Høyesterett, som tilsa seg både lovgivningsrett og ansettelsesrett og allikevel ble godtatt av andre norske jurister. De forhenværende hadde selv oppsagt sine stillinger ca. 4½ år før, i desember 1940, ble legalt avsatt og erstattet med et nytt norsk Høyesterett av okkupanten. Dette legale nye Høyesterett ble så etter møtet arrestert og straffet, skjønt de ved sin ansettelse patriotisk hadde hindret okkupanten i å ansette tyske jurister som norsk Høyesterett!

Dette til trots for at vår store jurist, professor, dr. juris Jon Skeie skrev, at dersom landssviksanordningen 15. desember 1944 ble gjennomført, ville det bli «den største rettsløshet i Norges historie». Og det ble det ved at de forhenværende illegalt også tillat seg retten til å ansette seg selv som Høyesterett og å innføre helt nytt rettssystem, nemlig ved å bestemme at de ulovlige Londonsanordninger var legal norsk rett, at Norges krig med Tyskland varte til 8. mai 1945 og at Norge da var fritt, fordi de forhenværende var uvitende om Alliertavtalene av 16. mai 1944, der bestemte

det motsatte, men av norsk eksilregjering ble fortiet. De ble først offentliggjort i januar 1950 ved at utenriksminister Lange utga «Overenskomster Med Fremmede Stater 1940—45», hvor man på side 139 ff. kan lese «Avtaler 16 mai 1944 med Storbritannia, USA og Sovjetsamveldet om sivil administrasjon og jurisdiksjon i norske områder befridd av allierte styrker». Men allikevel nekter dommerne gjenopptagelse av dommer, basert på de forhenværendes rettsløsheter.

Alliertavtalene s. 148—149 er Kongens bemyndigelse i London til eksil utenriksminister Trygve Lie om å undertegne avtalene med USA. Side 152 vedtaes i avtalen med Sovjet, at overenskomsten «trer i kraft straks ved underskrivningen 16/5—44», således side 150 av «det høyeste ansvar og den høyeste myndighet (okkupasjonsbestemmelse) for den øverstkommanderende» (punkt 1). Senere vil norsk regjering bli underrettet om å gjenoppta ansvaret for den sivile administrasjon (punkt 2). «Utnevnelsen av de norske administrative og judicielle tjenestegrener vil bli foretatt av de kompetente norske myndigheter i samsvar med norsk lov» (punkt 5).

Dette er helt motsatt av de

forhenværendes avgjørelse 14/5 1945 om bl.a. frihet for Norge 8/5 1945 og de blodtørstige Londonanordningers legalitet, og gjelder som både alliert påbud og norsk vedtak og tilsvarende i avtalene med England og USA. Før de forhenværende oppga sine stillinger desember 1940 overholdt også de norsk lov som andre norske dommere og som vedtatt av Norge i Haag-anordningene av 1907 i Norsk Lovtidende 1910, side 436, noten. Jfr. s. 500 om Artikkel 43, der påbyr norsk lov for både tysk okkupasjon av Norge før 8/5 1945 og alliert okkupasjon av Norge etter 8. mai 1945. Nettopp det påbud som var de forhenværendes årsak til sin oppsigelse, at okkupanten for meget sviktet norsk lov, hvoretter de selv helt illegalt opphevet norsk lov til fordel for Londonanordningene om like til dødsstraff for bare medlemskap.

Det ulovlige «Høyesterett» har merkelig nok selv dokumentarisk fremstillet det utrolige møtet sitt 14. mai 45 i Rettstidende 1945, ny side 1 til 10, etter side 64. Hensikten var derved å kunne straffe sine politiske motstandere i «Nasjonal Samling» som forrædere ifølge straffelovens § 86 «under en Krig hvori Norge deltager». Derfor bestemtes krigsvarighet til 8/5-45 ved norsk uriktig påstand om krigsdeltagelse fra London. De forhenværende må antas også å ha vært uvitende om Ruges telegram 8/6-40 til Stockholm at «Kongen og regjeringen har forlatt landet og befalt meg å innstille fiendtlighetene». Det betyr mer enn krigsslutt, nemlig opphør av fiendskapet. 9/6-40 telegraferste tysk overkommando til Ruge, at «også Tyskland innstillet fiendtlighetene. Der forelå følgende gjensidig overenskomst, ingen norsk tapte krig. Og ingen av de to parter, Norge og Tyskland, kunne rokke denne kontrakt uten ved å fremsette ny krigserklæring og det er på det rene at den situasjon ikke foreligger. I Trondheim 10/6-40 ble vedtatt «samtlige norske stridskrefters kapitulasjon», og tysk okkupasjon av Norge fortsatte av hensyn til felles interesse overfor muligheter for senere vansker i Nord-Norge. Om enkeltheter av falske avtaler og kopier og fortelser gir advokat Sverre Hartmann i sin 1971 utgitte bok «Søkelys på 1940» nærmere detaljer som statsansatt stipendiat i historie. Den bør leses.

De forhenværende må ha vært meget passive etter sin

OSCAR AALL:

Rov- og justismord

Som illustrerende eksempler til belysning av vårt rettssvesens nivå er det yderst interessant hva A.L. og G.K. har bragt frem i serien «Okkupasjonstidens Likvideringer». Ganske særlig interesse knytter det seg til de ni rene rovmord. Akseptert som de så å si er av det norske rettsapparat, viser de klart arten av det rettssvesen vi hadde etter krigen: og i en viss forstand ennå har: tegn til omvendelse er nemlig ikke å spore.

Noen strafferettslig reaksjon overfor disse ni makabre finansoperasjoner er det vel ingen som gidder bry seg med. Det ville jo også være meningsløst å straffe disse rovmord begått under okkupasjonstidens opphetede atmosfære når man ikke straffer de justismord som ble begått etterpå. Skulle man

oppsigelse i desember 1940 siden så meget var ukjent for dem eller glemt. Norske aviser hadde nemlig om sommeren gitt aktive detaljer, således Aftenposten og Arbeiderbladet 14/6-40, Den første: «Hele landet er okkupert og dette okkuperte Norge befinner seg altså ikke lenger i krig med Tyskland», Den annen: «Kongen og regjeringen er ikke lenger i landet og kan derfor ikke utøve myndighet innen landets grenseområde». Dagbladet allerede 10/6-40: «Den knappe meldingen fra den norske overkommando i Tromsø gjør sterkere inntrykk på norske enn stormelding fra krigsfrontene».

Med straffeskyld og dødsdom ble av de forhenværendes illegale «Høyesterett» startet opp som første dom etter møtet 14/5-45 mot Reidar Haaland, skjønt norsk alminnelig borgerlig straffelov ikke kjente dødsstraff og § 86 var betinget av «en Krig, hvori Norge deltager», der var innstillet 10/6-40, før dommen og endog ca. 6 måneder før Haaland meldte seg som passivt medlem av NS og hirden. Dette var dødsdomsårsak, skjønt de allierte seierherrer ved dom i Nürnberg nektet forslag om dom på tyske medlemmers blotte medlemskap i det politiske parti «D.N.S.-A.P.» Retten i Nürnberg anså straffeskyld betinget av straffbare handlinger. Det gjorde også norsk Stortingsproposisjon nr. 83 (1951):

«Ingen skal straffes for en handling eller forsømmelse som ikke var straffbar etter nasjonal eller internasjonal lov på den tid den ble be-

f. eks. dømme dem som tok livet av ekteparet Feldmann måtte man også dømme dem som tok livet av Quisling, Skancke m. fl.

Så forskjellige de to kategorier er i det ytre, har de den samme psykologiske bakgrunn: En oppagitt folkestemning — et vidt utbredt massehysteri, mot førerideen og for det finansielle handlingsmotiv. Hos de bestemmende instanser finnes det ikke antydning til nasjonalfølelse. D.v.s.: Rovmorderne fra Kongsvingerkanten og fra Skrikerudtjernet har samme rett til å bli hørt med at de handlet av nasjonale og juridisk respektable grunner — som etterkrigstidens justismordere har til å bli hørt med dette argument.

At de enkelte tilfeller i den siste kategori ble fiffet opp med en del juridiske dikkedarer som mangler i den første — endrer ikke noe ved saken. «Med en råtuppgjørelse i vanlig forstand... har det ingen ting å göra» — for å sitere Det Internasjonale Rettskontors betenkning.

For dem som har trodd at Heimefronten representerte noe nasjonalt kan det ha virket overraskende at dens ledelse mannjamt har gått inn for fullt medlemskap i EF. Men når man først har gjennomskuet dette dekknavn «Heimefronten» — og gjort seg klart at det egentlig er en eufemistisk betegnelse for «Finansfronten», og videre funnet frem til den hemmelige kode bak Retts- og Kamuflasjeoppgjøret, er dette ikke så overraskende: I første omgang er antagelig medlemskap en økonomisk fordel. Det mener ihvertfall tilhengerne. Og de kan vel sakens ha rett i det.

Og dermed er deres standpunkt gitt. De vil ha penger. Og de vil ha dem hurtig. Deres holdning under okkupasjonen, under det etterfølgende kamuflasjeoppgjør og idag, er i grunntrekk den samme: Alt og alle skal sprelle etter pengenes grimeskift. Dette er åpenbart mer enn en praktisk livsholdning. Det er en religiøs overbevisning!

Under «Rettsoppgjøret» førte dette credo til at man på NS-folk mulkt og erstatning trass i at NS hele tiden motarbeidet både tyske konfiskasjoner og alliertinspirert sabotasje overfor norsk eiendom.

«God tro» bak disse erstatningskrav kan bare akseptere (Forts. side 6)

Stortinget — pen sal med millionrulling for å sikre representantene livsvarig underhold og kos! Karikatur fra Leirfjells humre-bok.

(Forts. side 8)

Rov- og justismordere

(Forts. fra side 5)

res hos de av «rettsoppgjørets» folk som kan påvise svakt utviklete åndsevner.

Men ved å tvinge NS-folk til å stifte gjeld — kanskje mot høye renter — oppnådde man at de ble nødt til å være med i dansen rundt gullkalven.

*

En berusende folkestemning — et alment massehysteri — kan til en viss grad unnskyldte en ung jyping med pengehungre og trang til å føle seg «barsk» og Mandig; — selvom man naturligvis må være glad over at teologiske studier vanligvis finansieres på annen måte.

Enn ved rovmord. Altså.

Massehysteriet er ikke en så god unnskyldning for eldre praktiserende jurister. De har sin faglige samvittighet og sin juridiske logikk å ta hensyn til, og en folkestemning kan egentlig hverken erstatte den ene eller den andre. Dessverre var det akkurat dette som i stor utstrekning skjedde.

Men da ville det naturligvis også være dypt urettferdig å straffe okkupasjonsstidens makabre finansoperasjoner uten også å straffe etterkrigstidens tilsvarende juridiske, når begge er like ulovlige og spiret opp som giftblomster av den samme massesuggesjon. Om dette er det sikkert alminnelig, offisiell enighet.

Allikevel er det av største verdi for hele samfunnet at disse, av rettsvesenet godkjente rov- og andre mord, blir gjort kjent. Det er nemlig ytterst skadelig, både for den enkelte og for samfunnet, dersom visse institusjoner aktes høyere og har mere tillit enn de fortjener.

*

Det går nu en bølge av vold over verden: I Nord-Irland, i Vest-Tyskland, i Syd-Amerika, i Nær-Orienten. Og her hjemme som alminnelig kriminalitet: Man tar seg til rette.

Vi kan imidlertid toe våre hender.

Berggrav — Skanche

(Forts. fra side 2)

stolene med åpne øyne fantastisk misbrukte — og i motsetning til de ulovlige landssvikanordninger — gyldige krigsforrederibestemmelse i straffelovens på handlingstiden gjeldende § 86.

Nu måtte Skanche bli å frifinne for post ti. —

Ellers hadde man jo måttet anlegge landssviksak mot Berggrav. — Slikt gjør man ikke!

Etter krigen ble vi kidnappet og plyndret. Vi så våre venner og partifeller drept av Nygaardsvold-bandens kamouflasjeagenter, som var blitt behørig kledd i statsadvokat- og dommerkapper og utstyrt med enerett til å stille spørsmål. Men lojalitet var en del av Nasjonal Samlings prinsipp: Vi på vår side har helt og aldeles avstått fra å medvirke til denne sørgelige utvikling i retning av stadig mere vold. Vår holdning og våre krav hviler på logisk underbyggede argumenter, ikke på maskinpistoler eller andre våpen.

Men denslags midler, pluss det massehysteri man hadde klart å skape ved å mate en tilstrekkelig stor del av folket med — i beste fall — halvsannheter, nettopp dette, og intet annet, var norsk rettsvesens hjemmel for det de gjorde og det de fremdeles opprettholder.

Oscar Aall

Til høyskoleungdommen

(Forts. fra side 3)

logger, uten et kvekk, ja med smisk lar pasienten få ekshibere seg allevegne med sitt styggedomshypnotiserende skrik «Nazi!», — kombinert med håpløst forelskede englesanger om kultur og «formildende hensikt» dagen lang. — Aa å, pasienten skal være så kultivert, så kultivert, bare dere eksperter vil fortie sykdommen og unnlåte foreskrevet sykebehandling. —

— «Nei, nei! — Jeg suggerer meg ikke bort, — sånn! — Og jeg knebler og utstøter ingen som serverer skarp lut (— hm. til den rette siden!) Men ikke skal sånne som dere kunne sikte meg for — — at jeg drukner barna mine i en — en mental forurensningsflom! Ti stille! — Dere er verre enn Sverre Hartmann! — med deres nazi-grove insinuasjoner!» —

— Ikke ens oss, du Peer, — ikke bry deg om «Dreyfus'enes» uartikulerte anklager, — du vet, — når virkelige fattigfolk blir «kultiverte», da er det ingen som slår dem.

— Men, — så skjønner du vel også at du må til med langt hardere Omskolering, at du må til med langt grundigere Grunnleggende Mental Naturvern, for at ikke en kultur skal gå under i forbryterskaps interfererende flodbølger, med «Intellektuell Feighet» som gravskrift?

Gunnar Furuseth

Diskusjonen om ny retning

AV ØYSTEIN ULV

*Lytt nu du lutende sanger:
Ungdommens glade فالanger
forbi ditt vindu de drager!*

Nye vinder begynner å ruske opp i europeisk politikk. Grupper som kaller seg nasjonalrevolusjonære eller radikalnasjonalistiske vokser frem. Andre ser seg som nasjonaleuropeere, nykonservative og sosialnasjonalister. Meget kan skille dem: Ordine Nuevo i Italia, Aktion Widerstand i Vest-Tyskland, National Front i Storbritannia, Ordre Nouveau i Frankrike — alle disse er muligens ikke så lette å bringe på en fellesnevner. Men noe vesentlig har de felles:

De søker som representanter for den unge generasjon en annen vei enn de gamle høyre- og venstretninger: En ny ide om fedrelandet forbundet med europeisk nasjonalisme. Frihetsbevisste, radikale, kritiske, offensive og med revolusjonært pågangsmot føler de seg forpliktet overfor en rasjonell politikk med relevans for den teknologiske tidsalder. Mot de gamle politiske grupperinger reiser de fundamentale anklager:

Den gamle venstretankes fiasko:

1) Den marxistiske filosofi — mer eller mindre ekte avkom av 19. hundretallets spekulativt, tyske idealisme — er på viktige områder akterutseilt. (F. eks. ideen om mennesket som ensidig produkt av miljøet, eksistensen av et urkommunistisk samfunn, «overbygningens» avhengighet av «basis».) Moderne arvelære og adferdsforskning har i mellomtiden korrigert dette menneskebildet. **Derfor er en ny opplysningstid påkrevet!**

2) Marx' kategoriske dogmer (f. eks. om klassekampen) har i de aktuelle stater degenerert til ferniss-ideologier for de herskende funksjonærsjikt. Mot byråkrates Establishment fordrer vi: Frihet og selvbestemmelse for Europas folk!

3) Marx' utopi om opphevelsen av arbeidsdelingen i den kommunistiske fremtid har vist seg som romantisk blendverk. Vi vil måtte skape fremtiden med den moderne industri. (?)

4) Venstreradikalismen ignorerer det nasjonale spørsmål teoretisk og praktisk. På grunnlag av vitenskapelige analyser slår vi fast: Frihetlig nasjonalisme betyr frem-skrutt. Den tjener til å solidarisere og aktivisere et moderne samfunn.

5) Gjennom denne feil-

tolkning av det nasjonale spørsmål gjør venstreradikalismen seg til håndlanger for de herskende imperialismen — i atomsperreavtalens og Bresnjev-doktrinens tegn. Mot disse fordrer vi: Solidaritet med undertrykte. I særdeleshet aktiv solidaritet med Øst-Europas befrielsesnasjonalismen.

6) Samfunnspolitisk tror venstrefolkene at roten til all ondskap er den private eiendomsrett, opphevelsen av denne vil løse alle problemer. Vårt alternativ til den terroristiske statskapitalisme er en samtidig frihetlig og solidarisk økonomi med vekt på produsentenes selvstendige organisering. Streng kontroll med overnasjonale konserner.

7) Venstremenneskene påberoper seg arbeiderklassen som revolusjonært subjekt, men praktiserer umyndiggjørelse av arbeiderne gjennom en intellektuell funksjonærkaste.

Vi derimot vender oss til ytende mennesker i alle sjikt. Vi tror det er realistisk å kjempe for en allianse mellom arbeidere og bønder, soldater og intellektuelle, middelstore næringsdrivende, studenter og skoleelever.

8) Avvisningen av prinsippene autoritet og hierarki er en utopi venstresiden har fra den spekulative idealistiske filosofi.

Mot dette setter vi en konkret utopi: Direkte fungerende og virkende herredømme fra folket og over folket.

9) Mens det Nye Venstre bekjemper den moderne teknologi med slagord som «teknokrati», «krigsforskning» og «teknikk er utbytting av naturen», må vi ikke glemme at teknikk og videnskap er symbolene på det unge oppadstrebbende Europa.

10) Mens venstreradikalene forkaster ytelsesorientering og konkurranse i bl.a. økonomi og utdanning, vil vi ha nasjonen som ytelsesfellesskap.

Den gamle høyretankes fiasko

1) Det gamle høyre unngår teori og nøyer seg i stedet med «holdninger», «følelse», «pragmatisme» og tradisjon. Dets intellektfiendtlighet besvarer vi med viljen til rasjonell, kritisk analyse og videnskapelig begrunnet politikk.

Vi har mot til en verdensanskelse.

2) Det tradisjonelle høyre vil overlate den politiske utvikling til den «naturlige prosess», til den «organiske vekst».

Vi derimot vil forandring her og nå. I morgen er det allerede for sent. I stedet for «ro og orden» — revolusjonær utålmodighet.

3) Det gamle høyre skjelver for ungdomsrevolten «med langt hår». Vi sier ja til den nødvendige politiske generasjonskonflikt. Vi tilhører en generasjon som søker nye mål.

4) I sin aktelse for «det værende» henger det gamle høyre fast ved de gitte stater og er kun interessert i revisjon av grenser. (F. eks. revisjon av grensene som deler opp Tyskland).

Den progressive nasjonalisme har som målsetning å oppheve vårt kontinents «Kleinstaaterei», og arbeider for et samordnet og solidarisk Nasjon Europa.

5) Det gamle høyre har stor tiltro til tradisjonelt autoritære strukturer i statslivet, makten som bevares for eller gis tilbake til tradisjonelle eliter.

Vi unge nasjonalister står for et radikalt og dynamisk statssystem. Eliter gir seg ikke til kjenne gjennom å kreve privilegier, men gjennom ytelser for samfunnet.

6) Antagoismene i det moderne samfunn forsøker det tradisjonelle høyre å tilsløre med fellesskapsappeller og harmoniseringsideologier, uten å ville forandre noe på de eksisterende utbyttingsforhold. Det solidariske folkefellesskap er vår konkrete utopi til avløsning for kapitalismen.

7) Det gamle høyres kritikk mot det samfunnet det har vært en del av, har stått i konspirasjonsteoriens tegn. (Hva tidligere jødene og frimurerne var, er idag de intellektuelle og studentene). Vår kritikk tar derimot utgangspunkt i en strukturanalyse.

8) Det gamle høyre er anti-teknologisk og lengter etter agrare strukturer. Vi ser i det tekniske og industrielle fremskritt Europas særlige sjanse. (?) Den katastrofale ødeleggelse av livsmiljøet kan vi bare møte med den moderne teknikk, ikke ved å gå mot den. (?)

Ø.U.

50 KRONER

pr. stk. betales for «Vår Fører», «Hirdboken», og «1. februar 1942».

Henvendelse Folk og Lands eksp.

Fedrelandet foran business!

I striden om tilslutning eller ikke til EEC her i landet har vi sett den ene store patriot etter den annen troppe opp til forsvar for at man i den hellige fortjenestes navn ofrer Norges selvstendighet. Det vrirmler av skibsredere, direktører og likesinnede som maler fanden på veggen hvis ikke pengene skal klirre enda mere i storkapitalens pengekister. I Danmark ser det imidlertid ut til at det finnes iallfall én rettfærdig, idet faktisk en skibsreder, Ole Lauritzen, skriver dette om Romaunionen i «Berlingske Tidende»:

«Konservatisme og nationalfølelse»

Der var engang, da verden var enklere end i dag. Socialister og kommunister sang «Internationale», mens de konservative og øvrige borgerlige var nationale og sang «Der er et yndigt land».

Nu er rollerne byttet om. De «venstreorienterte» vil bevare dansk suverenitet i forhold til Fællesmarkedet, mens de konservative går forrest i kampen for at komme ind bag toldmurene.

Vi hadde engang et konservativt parti, som forsvarers personell alltid støttet sig til, forsvaret var dengang na-

tionalt — mange gav deres liv for ikke at blive indlemmet i et stort Europa. Man anså kongehuset for et symbol på noget ganske særligt, noget, som var værd at hæge om. De konservative var dengang et parti, hvor virkelig fædrelandssindede, som sagde: «vi danske» — følte sig hjemme.

Engang troede de konservatives medlemmer på, at vi havde et godt lille land, hvor få «havde for meget og færre for lidt», hvor uddannelsen, de sociale forhold og forholdet mellem mennesker skapte en menneskeværdig tilværelse.

Hvad hører vi i dag fra lederne af det engang nationale parti? Ikke ord som — «hvad udad tabes skal indad vindes», ikke tale om vor nationale egenart. Nej, «vi har ikke råd til at holde os uden for EFs toldmure», «vore sociale forhold er ikke bedre end Sydeuropas» og «vore uddannelser og eksaminer er ikke bedre end andres». Vi er et lidet fattigt land, som ikke kan stå alene.

Vi skal ikke søge selv at skabe modstykker, vise hvad vi kan gøre, vi skal glemme, at der engang var en Dalgas, en Bernstorff, en Grundtvig og en A.P. Møller. Vi skal glemme, at der aldrig blev skabt så meget som efter vor tabte krig i 1864: Andelsbevægelsen, de store banker, fabrikker og rederier. Udfordringen udenfor EF er for risikabel.

De konservatives egne ord om «nærdemokrati» skal gemmes bort i et hjørne, beslutningerne skal tages i Bryssel, langt borte. Domstolene skal følge Europadomstolens afgørelser, militært skal vi følge Europas interesser, og embedsmændene skal følge Fællesskabets linie for at sikre sig indflydelse og forfremmelse. Og Folketinget skal glemme Grundloven og lave love — følgelove — som respekterer EFs ønsker.»

E.N.

HJELP OSS Å HJELPE!

Send ditt bidrag — stort eller lite til

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere

Postboks 1407 Vika — Oslo 1
Postgirokonto 18070

Årene 1940—45

(forts. fra side 1)

rettsreferatet fra «Straffesak mot Abraham Vidkun Quisling.» I min forklaring for rikets høyeste rett vil dere finne den historiske sannhet som så mange forskere ved nitid arbeide leter etter idag — med større eller mindre hell fordi så mange er forutinntatt mot meg og benytter, ikke min redegjørelse, men kilder som ærlig historisk forskning bør forkaste. Historiens kvern maller langsomt. Men en dag vil man ha råd til — og lyst til — å se sannheten i øynene. Det blir oppreisningens dag for oss.

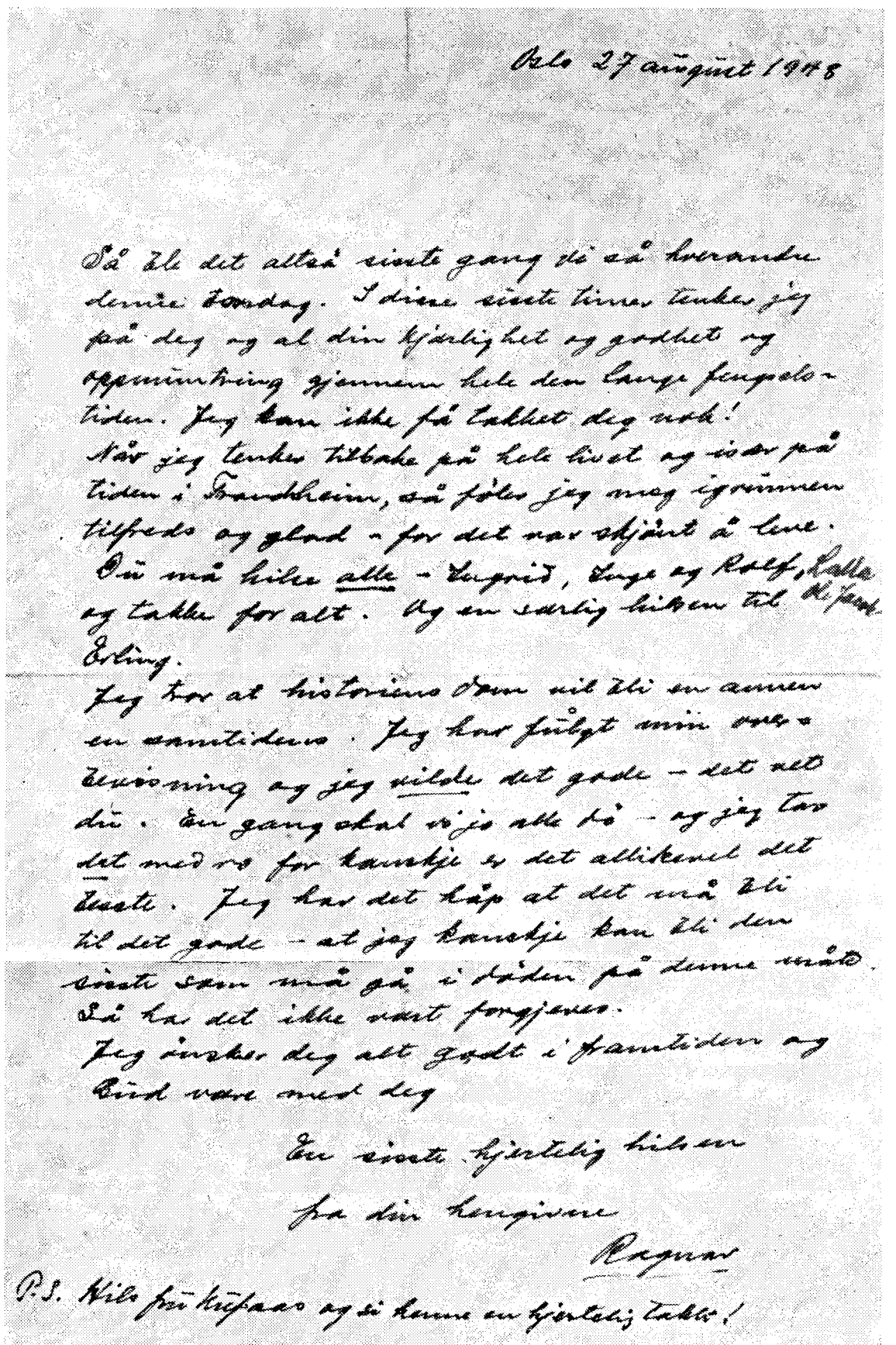
La meg tilslutt sitere Håvamål:

Døyr fe,
døyr frendar,
døyr sjølv det same.
Eg veit eitt
som aldri døyr,
dom um daudan kvar.

De gamle nordmenn satte sitt eftermæle høyt.

Kai Normann

I tilknytning til vår artikkel om professor, minister Skancke i Eidsivating, bringer vi overfor hans siste brev

«Tyskland forteller»

Den Norske Bokklubben har nettopp utgitt en bok som heter «Tyskland forteller». Redigeringen av boken er blitt overlatt til den gesjeftige flyktningen Max Tau. I bokklubbens brosjyre heter det bl.a.: «Med sitt førstehånds kjennskap til tysk lit-

teratur, klassisk som moderne, har Max Tau en enestående bakgrunn for å velge ut perlene i tysk diktning».

Hva slags «perler» han har valgt ut får man et lite inntrykk av når man leser at noen av novellene beskriver «det gamle» Tysklands undergang. — «Landet knuges under nazisme og jødeforføl-

gelser, sult og nød. Franz Werfel forteller om SS-tropenes første angrep på jødene etter Anschluss.» —

Det er vanskelig å forstå at dette kan være en perle i tysk diktning. Men det er kanskje et ledd i Max Tau's arbeid — «for at vi yngre skal forstå og sette pris på hverandre over landegrensene —»?

*

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

GOD SOMMER

Ungdomssiden ønsker alle lesere i inn- og utland en god og solfylt sommer. Vi er tilbake i midten av august. På gjensyn!

Nasjonal Ungdomsfylking ønsker alle kampfeller, venner og sympatisører over hele Norden — God Ferie!

Nasjonal —

(Fort. fra side 4)

øvrige Europa som naivt følger etter i samme spor. Opp mot dette holdt Per Engdahl korporatismens alternativ: Bare den viser vei bort fra de gamle fiaskosystemer, over diktatur og demokrati, over kapitalisme og stats-sosialisme står det korporative samfunn.

Videre talte representanter fra de tyske, og italienske organisasjoner. En særlig opplevelse var nestformannen i MSI's ungdomsfront, **Lodadio Enzo**, en av partiets kommende unge menn. I nærmere en time trolldant han forsamlingen gjennom en krystallklart opplagt og gnistrende utført tale. Han understreket den korporative nasjonalismes oppgave som anti-kommunistisk kampfront i en tid da det er blitt mote å lefle med de røde. Denne kamp kan ikke føres av det såkalte demokrati fordi dette har innebygget styremekanismer som automatisk fører det i retning kaos — kommunismens forgård. Demokratiet skryter av sin frihet, men vi ser daglig demonstrert hva man mener med frihet: Er de millioner av arbeidsløse og utenlandsarbeidende italiener fri? Er den kommunistterror som driver mot MSI et utslag av demokratiets frihet? Praktiserer den ensrettede og hetsende kringkasting også denne frihet? Demokratiets frihet er frihet for systemets tilhengere, dets totalitære vesen skjules under et tykt lag av vakre lover og regler. Korporatismen er i stand til å om-danne dette blindgatesamfunnet i frihetlig retning fordi den tar utgangspunkt i en korrekt oppfatning av den menneskelige natur. Den moderne korporative nasjonalisme er ingen kopi av Mussolinis fascisme, selv om den vedstår seg sin tilknytning til en tradisjon som også innbefatter fascismen. Alle store reisninger med en radikal samfunnsomforming som siktepunkt, har begynt som diktatur. Det betyr ikke at morgendagens korporatiske Italia — og Europa — vil ta i bruk diktaturets spesielle virkemidler.

Taleren fra Nasjonal Ungdomsfylking tok sitt utgangspunkt i at Europa til tross for sitt mangfold av nasjoner har grunnleggende felles interesser. Det er grunnlaget for at Malmø-kongressen finner sted. Dette interessefellesskap lar oss se at kommunismen ikke bare er en innenrikspolitisk fiende, men i like høy grad en utenrikspolitisk. **Demokratenes verbale anti-kommunisme må erstattes med konkret felles aksjon mot Sov-**

FLEST JØDER I USA

I USA bor det flere jøder enn i noe annet land i verden. Av den amerikansk-jødiske årbok for 1971 fremgår det at tallet på alle jøder i verden anslåes til 13,9 millioner. Av disse bor 5,8 millioner i USA, 2,6 millioner i Sovjetsamveldet og 2,5 millioner i Israel. Den jødiske andel av befolkningen i USA har i løpet av de siste 50 år gått tilbake fra 3,7 til 3 %, mens denne mindretallsgruppes økonomiske innflytelse er øket betydelig. Og gruppen holder sammen og kan derfor i stor ut-

strekning dirigere amerikansk utenrikspolitikk, noe man lett kan se av den militære, økonomiske og diplomatiske støtte man alltid gir Israel. Men så er da også president Nixons rådgiver, som hans forgjengeres, en jøde, i dette tilfelle Kissinger, eller «Jøden i kjelleren» som han kalles i USA. Det er han og ikke utenriksdepartementet som bestemmer USA's utenrikspolitikk. Som alle forstår er dette livsfarlig og kan føre ikke bare USA men også dets forbundsfeller i NATO direkte ut i en ny verdenskrig.

Norsk landssviksoppgjør

(Fort. fra side 5)

gått». Jfr. **Haaganordningen 1907** i Norsk Lovtidende 1910, s. 487, Artikkel 4, om krigsfanger: «De skal behandles med menneskevennlighet». Det gjorde britene med tyske krigsfanger. Sendte dem snarest hjem. Norge hadde ingen krigsfanger, men allierte krigsfanger i Norge etter 7/6-40, som hadde vært tyske fengselsfolk i Norge og hadde øvet tysk-tillatt tortur for å få sannheten om forbrytelse av norske fanger, ble fengslet og dødsdømt. Konsekvensen av

jet-despotiet. Vår solidaritet med Øst-Europas befrielsesnasjonalismer må bli en naturlig del av den korporative nasjonalismens grunnholdning.

Men våre fiender sitter ikke bare i Moskva. Imperialismens annet hovedkvarter er Washington og Wall Street. Den snik-kolonisering av Vest-Europa som foregår under dollarens faner, må slås tilbake. Denne kamp må få sin parallell gjennom kapitalismens omforming til korporatisme på det innenriksøkonomiske område.

På stevnets tredje og siste dag tok man opp spørsmål som arbeidsformer og strategi, og en resolusjon ble vedtatt. Denne vil vi senere bringe.

Det mest positive inntrykk fra Malmøkongressen i år — hvor NUF for første gang tok del — var det dominerende ungdommelige innslag. Et generasjonsskifte har funnet sted i den organiserte korporative nasjonalisme. Etterkrigstidens særlig vanskelige arbeidsforhold er over. Fremtiden tilhører oss.

Mjølneir

krigsopphør burde i Norge etter 7., 9. og 10. juni 1940 vært at alle NS straks var blitt løslatt fra fengslene. **Hartmann** skriver side 65, punkt 4, om tysk ordre 11. juni 1940 til norsk overkommandorepresentant, at slike fanger skulle løslates, men det ble de ikke.

Kong Haakon hadde for Norge vedtatt **Haaganordningene 2/9-1910** og uttalte 26/8-40 i kringkasting fra England sin takk til **Administrasjonsrådet**, som samarbeidet med «de nåværende maktthavere» (okkupantene) og hadde opprettholdt «ro og orden», som «fortjent av fedrelandet». Men intet hjalp mot norsk borgerkrigsmentalitet, så Kongen advarte 24/12-40 påny: «Det som kan-ske smerter meg mest av alt, er den uvæpnede borgerkrig som nå pågår hjemme i Norge» (som tidligere i historien). Disse utsagn er i Sommerfeldts bok av 1947, side 38 og 40, om «Kong Haakon VII Taler», godtatt av Kongen. Men norske dommere trosser beviser fra Konge, Administrasjonsråd, Storting, Haagerkonvensjonen, Professor Skeie, som også skrev at Londonanordningene var ulovlige, og flere andre norske og utenlandske forfattere. I henhold til Grunnlovens § 49: «Folket udøver den lovgivende Magt ved Stortinget» må Stortinget oppheve dommene billig-hetsmessig, også fordi Londonanordningene stred mot Grt. § 97 og strfl. § 3 som ulovlig tilbakevirkende. Ingen Grunnlovsbestemmelse ble gyldig vedtatt av Stortinget etter Grt. § 112, nødrett forelå ikke!

Oslo, 7. juni 1972.

Sverre Helliksen

LETLAND SYSTEMATISK RUSSIFISERT

Letland blir, som forøvrig de andre baltiske stater, systematisk russifisert. Lett-nes andel av den samlede befolkning i denne sovjetiske østersjørepublikk har gått tilbake fra 62 % i 1959 til bare 57 % i 1970. I hovedstaden Riga utgjorde lettene da bare knappe 40 %. Av de 1500 ansatte i det lettiske innenriksministerium er, etter hva det hevdes, bare 300 letter. I kringkastingen blir 2/3 av ordsendingen besørget på russisk. Og protesterer noen mot alt dette, så gjøres det kort prosess, for da er de «nasjonalister».

*

GLEDELIG STØTTE FOR BRATTELI/WILLOCH

Telegrambyrået Det nye Kina har sendt ut en melding som vel vil glede tvillingpartiene Arbeiderpartiet/Høyre, mens den nok kan vekke bekymring hos de langhårete maoister. Det heter nemlig i meldingen at «Danmark, Storbritannia, Irland og Norges adgang til Fellesmarkedet er et nytt skritt på veien til å gjøre de europeiske land til en motvekt mot USA og Sovjetunionen». Blir de fire landene nå medlemmer er dette et tiltak rettet mot supermaktenes innflytelse i Europa, særlig mot USA, heter det i den kinesiske erklæringen. Men hva så med de norske EEC-tilhengeres propaganda om at vi må være med i EEC av hensyn til det amerikansk-dominerte NATO? Enten må da Mao eller Willoch/Bratteli være langt ute på jorden.

HEMMELIGHETEN BAK VELSTANDS-«AUKEN»

Kunsten her i livet er tydeligvis å få manøvrert seg i den posisjon at man selv kan skrive ut sine regninger — iallfall hvis man virkelig vil få en standsmessig andel av den så meget omtalte velstandsauken.

Da en herværende husmor, som oppdaget at lys-

ALT I MALING OG TAPETSERING

utføres av selvarbeidende mester, også sprøytemaling av driftsbygninger, bølgeblikk og lignende — Mrk.: Den lengste erfaring i sprøytemaling. — Forhåndspris!

Arne Lillehagen

7160 Bjugn - Tlf. Trondheim 27 669

pæren bak komfyren var utbrent, henvendte seg til de autoriserte fagfolkene for å få den skiftet ut, var det selvfølgelig ingen vanskeligheter med det. Det kom straks en mann, som ordnet det hele i løpet av null komma null — det tok faktisk lengre tid å skrive ut regningen, som beløp seg til kr. 47,40.

Og her er regningen i sine veltalende enkeltheter:

1 lyspære 40 W ..	kr. 2,50
Arbeidspenger (1 t.) »	32,00
Adm.tillegg	» 5,00
	kr. 39,50
Merverdiavgift ...	» 7,90
Sum	kr. 47,40

Vi gratulerer og kan bare istemme et «Heia Norge»!

*

MATFISK TILBYS

Ferskfisk, Torsk iset pr. kg	kr. 2,90
Ditto saltet	» » » 5,—
Fersk Torskfilet med skinn	» » » 6,—
Ditto saltet	» » » 10,—
Rogn fersk	» » » 3,—
Ditto sukkersaltet for kaviar	» » » 4,—
Torsketing, ferske	» » » 3,—
Ditto saltet	» » » 4,50
Torskehoder, kjaker fersk	» » » 1,50
Ditto saltet	» » » 2,—
Sunmager av Torsk saltet	» » » 3,—
Tørfisktorsk til lute-fisk	» » » 10,—

Alle priser inkl. emballasje fob. pluss moms

Skriv eller ring

GOTFRED ANGELSEN

8363 Tangstad i Lofoten
Telefon 2109 d.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S **FOLK OG LAND**

Viking Boktrykkeri, Oslo